

ANYÁM SÍRJA

Mindhasztalan ültetgetem
Virággal a sírod halmát tele:
Terméketlen, köves göröngyiben
Elfonnyadoz minden kis levele.
S oly messze van a falutól
E napsütött apró halmok sora...
Szomjas rögét nem öntözheti más,
Csak a felhő: az ég bús vándora.

Virágtalan volt életed,
Virágtalan, anyám, a sírod is;
Kemény, kopár, göröngyös hant alatt
Virágtalan tán még az álmod is!
Ugye nem az? Az álmod ugye szép?
Hímes virágként hull reá dalom...
S míg a szívemben csak egy is fakad:
Mint csillagát az ég, hullatgatom.